

وضعیت طبقه کارگرایران در سال ۱۳۸۸

به نقل از سایت کمیته ی هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری

آمدن سال تازه نیز همانند سالهای گذشته سر آغاز سالی است از فقر و فلاکت، سر آغاز سالی از بیکار سازی های گسترده کارگران، سر آغاز سالی از سرکوب و دستگیری کارگران و فعالین کارگری و سر آغاز سالی از بی حرمتی به کارگران و استثمار آنها که همگی نیز از جانب نظام لجام گسیخته بورژوازی و حامیانش به طبقه کارگر اعمال می شود.

با توجه به بحرانی که امروزه گریبان نظام سرمایه داری جهانی را گرفته است امسال یعنی سال ۱۳۸۸ هجری شمسی برابر با سال ۲۰۰۹ میلادی برای طبقه کارگر در سطح جهان سر آغاز سالی سیاه تر و فلاکت بار تر از سالهای گذشته خواهد بود چرا که در اینچنین بحران های با توجه به بحرانیهای گذشته خصوصاً تجاربی که طبقه کارگر در بحران های دههای ۳۰ و ۷۰ میلادی بدست آورده، به این نتیجه رسید که در بحرانیهای اقتصادی نظام سرمایه داری ضدیت بنیادین خود را بر علیه طبقه کارگر با تمام وجود نمایان کرده و بکار می گیرد و می خواهد به هر نحوی که شده با اخراج گسترده کارگران از سر کار و افزایش ساعات کار آنها و کاهش دستمزدهایشان تاوان این ورشکستگی را از طبقه کارگر، یعنی طبقه ای که در جوامع سرمایه داری هیچ سرمایه ای جز نیروی کار خود را ندارد بگیرد.

ما کارگران ایران نیز با توجه به این که هر روزه شاهد اخراج چند صد نفری هم طبقه ایهای خود در سطح ایران هستیم و این که این خطر به طور یقین خود ما را نیز هر روزه تهدید می کند و همچنین هر روزه شاهد تعطیلی کارخانهها و مراکز تولیدی و صنعتی کوچک و بزرگ در سطح ایران و جهان هستیم و شاهد کاهش دستمزد ها و همچنین به تعویق انداخته شدن حقوق خود برای چندین ماه متمادی هستیم که همه اینها و دهها و صدها دلیل دیگر می توانند دلایل و فاکتورهای محکمی برای اثبات بحران زده گی نظام سرمایه داری ایران باشند. و ما طبقه کارگر ایران نیز این را می دانیم که از این به بعد بیشتر از گذشته استثمار شده و مورد تعرض صاحبان زر و زور قرار می گیریم چرا که باید علاوه بر تولید هر چه بیشتر ارزش اضافی باید جبران ورشکستگی آنها را نیز باید بکنیم.

در حالی که نظام بورژوازی حاکم سعی در آن دارد که به طبقه کارگر ایران بگوید که در مقابل گزند بحرانیهای جهانی محفوظ مانده است و این بحران ها و تحریم های اقتصادی هیچ تاثیری روی اقتصاد کشور نگذاشته است تا جایی که در کانال های تلویزیونی حکومتی اعلام کرد که اگر قیمت هر بشکه نفت خام در بازارهای اپک به ۵ دلار هم برسد باز هم خیالی نیست و ما از گزند این بحران ها محفوظ خواهیم ماند. حال که چیزی خلاف این ادعا اثبات شد تا جایی که دولت اعلام کرد از میزان بودجه مشخص شده برای سال ۱۳۸۸ نصف آن را یعنی ۴۴ میلیارد دلار کم آورده است.

به نظر شما دولت این کمبود بودجه را از چه راههایی جبران می کند؟

به طور کلی این نیز مشخص و واضح است که در نظام های سرمایه داری به محض این که سرمایه داری منفعت و تداوم خود را در خطر ببیند اولین کاری که به آن دست می زند کاهش دستمزد کارگران و افزایش ساعات کار آنها و گذاشتن مالیات سنگین رو شانه های توده مردم و پس گرفتن امتیازاتی است که کارگران طی یک دوره طولانی مبارزه بدست آورده اند.

بله رفقا در تمامی بحران های اقتصادی که تا امروز گریبان نظام سرمایه داری را گرفته است یک وجه مشخص و مشترک دیده می شود و آن هم این است که نظام بورژوازی در اینچنین بحران های سعی در آن دارد که توان این ورشکستگی را از طبقه کارگر بگیرد و به طور کلی ما کارگران ایران نیز امروزه شاهد این بیکار سازی ها و کاهش دستمزدها و همچنین افزایش ساعات کار هستیم که با غیره انسانی ترین شیوه های ممکن به ما اعمال می شود.

اما بحث دیگری که هر ساله در چند ماه مانده به آغاز سال جدید در میان کارگران و فعالین کارگری مطرح است بحث بر سر افزایش دستمزدهاست اما آنچه همه ما می دانیم این است که ما کارگران در نظام سرمایه داری ایران نمی توانیم در تعیین میزان دستمزد خود دخالت داشته باشیم و کسانی که حداقل میزان دستمزد ما کارگران را تعیین می کند نه خود ما کارگران هستیم و نه نماینده گان واقعی ما کارگران هستند. بلکه این شورای عالی کار است که میزان حداقل دستمزد ما را تعیین می کند. تا جایی که میزان دستمزد امسال ما کارگران را ۲۷۴۵۰۰ تومان اعلام کرد که به قول خود آنها با توجه به میزان افزایش نرخ تورم که از سوی دولت ۲۵% اعلام شده آنها نیز میزان دستمزد ما کارگران را نسبت به سال گذشته به همان اندازه ۲۵% افزایش داده اند یعنی ۲۱۹۶۰۰ تومانی را که میزان دستمزد سال ۸۷ ما کارگران بود امسال با توجه به میزان افزایش نرخ تورم و گرانی ۲۵% افزایش داده اند یعنی (۵۴۹۰۰ تومان) و آن را به ۲۷۴۵۰۰ تومان در ماه رسانده اند.

رفقا در این مصوبه که از سوی دولت و شورای عالی کار و غیره به ما اعلام شد یک آمار و ارقام غیره واقعی و صوری دیده می شود که باید به آنها اشاره شود.

۱: میزان نرخ تورم و گرانی که دولت آن را ۲۵% اعلام کرده است در حقیقت خیلی بیشتر از این میزان است .

۲: میزان دستمزد روزانه هر کارگر را ۹۱۵۰ تومان است آیا این میزان دستمزد واقعی است که باید به کارگر در مقابل کاری که کرده است داده شود؟ مسلماً جواب نه است چون این میزان مزدی است که در مقابل فروش نیروی کار کارگر به او داده شده است نه در مقابل کار انجام شده.

۳: آیا خود ما کارگران و یا نمایندگان واقعی ما در تعیین این میزان دستمزد دخالت داشته اند یا نه ؟

باز هم جواب نه است زیرا افرادی که به نماینده گی از از طبقه کارگر در شورای عالی کار حضور داشته اند نماینده گان واقعی ما نبوده اند و نیستند بلکه افرادی هستند که کانون شورای اسلامی کار آنها را انتخاب کرده است.

با این وجود ما کارگران در نظام بورژوازی ایران در تعیین حداقل میزان دستمزد خود نیز هیچ نقشی نداشته و نداریم و نوشتن نامه و طومار و جمع کردن امضا نیز برای افزایش میزان دستمزدهایمان چیز بی فایده و بی ارزش است. و تنها راه رهایی ما از این فلاکت و بدبختی که توسط نظام بورژوازی به ما اعمال می شود متشکل شدن و اتحاد طبقاتیمان و اتکا به نیروی واقعی خود ما کارگران است و این تضاد و نابرابری از ارکان اصلی نظام سرمایه داری می باشد و تنها راه رهایی محو نظام سرمایه داری و برقراری سوسیالیسم است.

زنده باد اتحاد و همبستگی طبقه کارگر

بر افراشته باد پرچم سرخ سوسیالیزم

افشین ندیمی

فروردین ۸۸